

Arrest

nr. 193 102 van 3 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Tigrinya te zijn, en op 20 januari 1988 geboren te zijn in Addis Abeba, Ethiopië. In het jaar 1998 werd u samen met uw familieleden door de Ethiopische autoriteiten naar Eritrea gedeporteerd, in het kader van het grensconflict tussen beide landen. Na aankomst te Eritrea, vestigden u en uw familie zich te Dekemhare, alwaar u school liep tot u de 8e graad van het onderwijs er beëindigde in het jaar 2002. Daarop verhuisde u en uw familie naar Asmara, waar u verder school liep tot het einde van de elfde graad, die u beëindigde in het jaar 2006. Nadien ging u, in het kader van de 20e rekruteringsronde, naar Sawa, alwaar u de 12e en laatste graad van uw schoolcarrière beëindigde, en militaire training kreeg in het kader van de in Eritrea verplichte nationale dienstplicht. Na een verlofperiode van 2 weken, diende u in Alebu 'Matot' (een soort gemeenschapswerk) te doen en werd u opnieuw militair getraind. Nadien keerde u naar Sawa terug,

waar u een 2-tal weken verbleef en meegedeeld werd dat u in het kader van de dienstplicht, aangesteld werd in het ministerie van Informatie te Asmara. U begon er te werken in de sectie nieuws en videomontage, tot u eind 2012 overgeplaatst werd naar de sectie 'buitenlandse zaken'. Er werd u opgedragen het nieuwsprogramma van Demhit – een Ethiopische verzetsbeweging – te presenteren, waarbij u zich ook als Ethiopische zou moeten voordoen. U kon deze opdracht niet aanvaarden, en weigerde deze. Hierop werd uw salaris, als vorm van straf, gedurende drie maanden ingehouden. U bleef evenwel verder werken op de sectie 'buitenlandse zaken', waar u in het kantoor werkte. Een drietal maanden later werd u opnieuw dezelfde opdracht gegeven. U weigerde opnieuw deze opdracht uit te voeren, waarop u bedreigd werd. Nadien, in de loop van de maand juni 2013, vernam u van een vriendin van u die op het personeelsdepartement van het ministerie van Informatie werkt, dat er een brief opgesteld werd waarin uw arrestatie bevolen werd. U contacteerde hierop uw oom die in de Verenigde Staten woont. Deze zei u dat u niet lager veilig was, en hij uw vertrek uit het land zou organiseren. U bleef in de tussentijd naar uw werk gaan. Op 29 juni 2013 verliet u Eritrea op illegale wijze, met de hulp van een smokkelaar. U reisde naar Kassala te Soedan, en nadien verder naar Khartoem. U bleef gedurende 2 maanden in Khartoem, en reisde nadien per smokkelaar naar Juba, te Zuid-Soedan, daar u vernomen had dat u er meer kansen op werk had. U begon te Juba in de winkel van I.W.T. te werken, met wie u later – op 1 juni 2014 – huwde te Juba. Op 2 maart 2015 werd jullie zoon - Y.I.W. – geboren te Juba. Nadat het geweld in Zuid-Soedan in juli 2016 opnieuw oplaaide, verliet u samen met uw zoon Zuid-Soedan en reisde u naar Oeganda verder. Uw oom – die eerder reeds uw vertrek uit Eritrea organiseerde – bracht u te Oeganda in contact met een smokkelaar, die uw vertrek uit het land, samen met uw zoon, organiseerde. U ging er op een gegeven moment naar een ambassade, alwaar u vingerafdrukken moest geven. U weet niet hoe de smokkelaar uw vertrek, per vliegtuig, uit Oeganda wist te organiseren. Voorafgaand aan uw vertrek uit Oeganda, kwam uw man u en uw zoon opzoeken, ter afscheid. Nadien keerde hij naar Zuid-Soedan terug. U verliet Oeganda op 20 september 2016 en reisde per vliegtuig naar een voor u onbekend land. De smokkelaar bracht u naar een huis waar u gedurende 27 dagen verbleef. Op 18 oktober 2016 bracht de smokkelaar u naar de gebouwen waar de Belgische asielinstanties werkzaam zijn. De dag nadien diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en benadrukt werd dat het van groot belang is dat u de waarheid spreekt over de manier waarop u Eritrea heeft verlaten, de eventuele documenten die u hierbij gebruikte, hoe u reisde, waar u zoal verbleef na uw vertrek uit Eritrea, en hoe u precies naar Europa reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het dient immers vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Eritrea verlaten zou hebben, betreffende uw Eritrees paspoort en deze van uw man en kind, en betreffende de wijze waarop u vanuit Oeganda met een geldig visum om naar Italië te reizen, naar België reisde.

U schetste op onderstaande wijze uw vertrek uit Eritrea, en later uit Oeganda.

U verklaarde dat u op aanraden van uw oom T.K. – die in de Verenigde Staten woont – besloot Eritrea te verlaten, nadat u van een vriendin vernomen had dat er plannen bestonden om u te laten arresteren, en dat uw oom uw vertrek uit Eritrea organiseerde middels het contacteren van een smokkelaar die u op illegale wijze de grens kon over brengen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 18). Gevraagd hoe uw oom – vanuit de Verenigde Staten – erin slaagde een smokkelaar in Eritrea te contacteren, **antwoordde u niet te weten hoe hij dat gedaan heeft** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde verder dat u de smokkelaar op 29 juni 2013 ontmoette aan het hotel 'Alaskala' in de wijk Tiravolo te Asmara, en deze u – samen met twee andere personen die u niet kende – per wagen naar de stad Tesseney bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 19).

U verklaarde dat de smokkelaar uit de wagen zou stappen in het geval van controles onderweg, hij dan met de soldaten zou spreken en ze jullie telkens lieten passeren. **U weet niet wat de smokkelaar bij**

deze controles aan deze soldaten zou gezegd hebben, maar ze lieten jullie telkens passeren. Gevraagd of u dat niet aan de smokkelaar gevraagd had vooraf – wat u zou moeten doen in geval van een controle – antwoordde u **dat niet gevraagd te hebben.** U erop gewezen dat u er van op de hoogte was dat men u wou arresteren, u mogelijks gevat kon worden on geval van controle, en gevraagd of u zich dan niet vooraf afvroeg wat u zou moeten doen in het geval jullie ter controle werden tegengehouden, antwoordde u enkel dat uw oom u gezegd had zich niet te verontrusten, en de kerel [smokkelaar] alles voor u zou doen. U verklaarde voorts dat u en de anderen, na aankomst in de stad Tessenei, in een huis te Tessenei verbleven tot het donker werd, en jullie dan te voet naar de Eritrees-Soedanese grens wandelden, en deze overstaken (zie gehoorverslag CVS, p. 20). **U weet niet waar u zoal passeerde tussen de stad Tessenei en de Soedanese grens.** Jullie kwamen nadien aan in de Soedanese stad Kassala, waar jullie even uitrustten, en nadien de reis naar Khartoem voort zetten. **U weet niet** aan te geven hoelang de rit, van Kassala naar Khartoem, duurde. U, bij wijze van voorbeeld, ter verheldering gevraagd of het bijvoorbeeld ongeveer 1 uur duurde, dan wel 3 uren, dan wel een hele dag, of eerder meer dan een dag, **antwoordde u opnieuw het niet te weten.** U verklaarde verder, nadat u twee maanden in Khartoem was verbleven, met dezelfde smokkelaar als degene die u van Eritrea naar Soedan bracht, naar Juba te Zuid-Soedan te zijn gereisd in september 2013, alwaar u verbleef tot juli 2016 en waar u uw huidige man en vader van uw zoon Y.I.W. leerde kennen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20, 21 en 22). In juli 2016 verliet u omwille van het escalerende conflict te Zuid-Soedan, samen met uw zoon Y.I.W. Zuid-Soedan en ging u naar Kampala, te Oeganda (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U vroeg geen asiel in Oeganda. U verklaarde dat uw oom – die eerder reeds uw vertrek uit Eritrea had geregeld – opnieuw de hulp van een smokkelaar inschakelde, die u en uw zoon zijn vertrek uit Oeganda organiseerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Uw man kwam u opzoeken te Kampala voorafgaand aan uw vertrek, om afscheid te nemen, en hij keerde nadien naar Juba terug (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat hij niet meekwam met u en uw zoon, daar hij niemand had om op zijn bezittingen te letten [in Juba], en uw oom de reis niet voor hem kon organiseren – uw oom kon het niet voor iedereen betalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 22). **Gevraagd of uw man I. zelf geen spaargeld had om zijn reis te bekostigen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat hij zijn geld geïnvesteerd had in goederen voor zijn winkel, en hij niet over contant geld beschikte** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 22). **Gevraagd of uw man I. ooit zelf enige poging deed om samen met u en jullie zoon naar Europa te proberen reizen, antwoordde u bevestigend, maar verklaarde u dat uw oom het niet kon betalen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd op welke manier uw man dit dan probeerde, antwoordde u **dat het uw oom was die het voor hem probeerde.** U verklaarde voorts dat u Oeganda verliet per vliegtuig op 20 september 2016, samen met uw zoon en de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd wat de smokkelaar te Oeganda zoal voor u deed, verklaarde u hem **een foto** te hebben gegeven, en dat hij alles organiseerde en u meedeelde dat jullie zouden vertrekken op 20 september. Gevraagd om uit te leggen wat de smokkelaar dan allemaal voor u organiseerde, verklaarde u dat hij voornamelijk met uw oom communiceerde, **uw oom uw naam aan de smokkelaar gegeven heeft, en u enkel uw foto aan de smokkelaar gaf, en hij u pas zei dat jullie de reis zouden aanvatten nadat het proces [waarmee u op een visumaanvraag doelt] beëindigd was.** Gevraagd of de smokkelaar u naar een ambassade meenam, antwoordde u bevestigend maar voegde u eraan toe niet te weten of het een ambassade betrof. **Gevraagd of u die ambassade binnen ging, antwoordde u bevestigend, en u verklaarde voorts dat de mensen in de ambassade u wilden zien.** U verklaarde niet te weten van welk land deze ambassade was. U herinnert zich wel dat u uw hand op een bepaalde plaats moest leggen, en u – na uw aankomst in België – begreep dat uw vingerafdrukken er werden genomen, en het een Italiaanse ambassade betrof. Gevraagd of de smokkelaar dan een visum voor u aanvroeg te Kampala, antwoordde u dat hij alles deed voor u en u **het niet weet.** **Gevraagd met welk paspoort u Oeganda heeft verlaten, antwoordde u dat de smokkelaar u enkel het paspoort gaf wanneer u aan een punt kwam waar u het diende te tonen, het paspoort op andere momenten de hele tijd bij de smokkelaar was, en hij u niet toeliet te kijken in het paspoort, wanneer u dit probeerde** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). **Gevraagd van welk land het paspoort was, antwoordde u het niet te weten en voegde u eraan toe het niet te hebben gezien.** **Gevraagd welke naam in het paspoort stond, antwoordde u geen enkele kans gehad te hebben in het paspoort te kijken.** **Gevraagd of het uw foto was in het paspoort, antwoordde u het niet gezien te hebben, en voegde u eraan toe dat ze, na uw aankomst te België, zeiden aan u dat het wel uw foto op het visum was.** U verwees hiermee naar uw interview op de **Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ), waar u geconfronteerd werd met het feit dat er u een Italiaans visum werd gegeven** (zie 'Verklaring DVZ', p. 10 punt 29).

Tijdens dit gehoor werd u er door de medewerker van de DVZ op gewezen dat de controle van uw vingerafdrukken in het visuminformatiesysteem een positief resultaat opleverde, waaruit bleek dat u te Kampala een visum werd uitgereikt om naar Italië te reizen, geldig tussen 19 september 2016 en 28

oktober 2016 (zie informatie 'Visa Information system' en 'Modulo standard per la determinazione dello stato membro competente per l'esame di una domanda di protezione internazionale', p. 5 gericht aan de Italiaanse autoriteiten in het kader van de Dublin-procedure – toegevoegd aan het administratief dossier). **Op het moment van uw gehoor op de DVZ, beschikte de DVZ enkel over de informatie dát er u een visum werd toegekend om naar Italië te reizen, maar was er geen informatie beschikbaar betreffende de identiteits- en reisdocumenten waarmee u dit visum had aangevraagd.** U verklaarde toen, nadat u met deze informatie werd geconfronteerd tijdens uw gehoor op de DVZ, dat de smokkelaar u naar een ambassade had gebracht, u niet weet waar, u buiten bleef aan de ambassade, de smokkelaar alles regelde, uw oom u zei de smokkelaar te volgen, dat u het paspoort gedurende de reis van Oeganda naar België slechts eenmaal in handen kreeg – op de luchthaven te Kampala – het een donkerkleurig paspoort was en u er niet in gekeken heeft, dat er geen paspoort was voor uw kind en u niet weet of uw kind vermeld stond in het paspoort waarmee u reisde, en u niet weet of er een visum in het paspoort stond. U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de DVZ verklaarde de ambassade niet te zijn binnengegaan – u verklaarde er namelijk dat de smokkelaar u naar een ambassade bracht, u buiten bleef aan de ambassade en de smokkelaar alles regelde (zie 'Verklaring DVZ', p. 10, punt 29) – verklaarde u er niet te zijn binnengegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Het dient echter opgemerkt dat u enkele momenten eerder tijdens het gehoor op het CGVS, gevraagd of u de ambassade binnenging, 'ja' antwoordde op deze vraag, en eraan toevoegde dat de mensen in de ambassade u wilden zien. U herinnerd aan uw verklaring dat de mensen in de ambassade u wilden zien, gaf u aan dat de smokkelaar aan hen zei dat u 'het meisje' was, wanneer u aan het wachten was op de wachtplek. U herhaalde nadien dat uw zoon geen eigen reisdocumenten had, en verklaarde zich niet te herinneren met welke vliegtuigmaatschappij u reisde, noch weet u aan te geven in welk land dit vliegtuig geland zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat u, bij uw visumaanvraag te Kampala, de Italiaanse ambassade niet binnengegaan zou zijn – alwaar uw vingerafdrukken en foto genomen werden – is evenwel allerminst geloofwaardig.

U verklaarde dat u in Eritrea nooit een paspoort heeft gehad, het verkrijgen van een paspoort in Eritrea erg moeilijk is, en u er nooit een paspoort zou hebben gekregen indien u er een zou hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U legde ter verduidelijking uit dat enkel mensen die niet langer dienstplichtig zijn, een paspoort kunnen verkrijgen. Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier), bevestigt uw verklaringen omtrent het verkrijgen van een paspoort in Eritrea, en vermeldt dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht).

Na de overdracht van uw administratief dossier, van de DVZ aan het CGVS, werden de Italiaanse autoriteiten gecontacteerd door het CGVS, ten einde alle informatie op te vragen betreffende het visum dat u te Kampala afgeleverd werd door de Italiaanse diplomatieke post te Kampala (zie e-mail verkeer dd. 9/01/2017 in administratief dossier). Op 2 februari 2017 verkreeg het CGVS antwoord vanwege de Italiaanse autoriteiten. **Uit de informatie vanwege de Italiaanse autoriteiten – toegevoegd aan het administratief dossier – blijkt dat u samen met uw kind en uw echtgenoot reisde, dat er bewijs neergelegd werd van de geboekte vliegtuigreis met de vliegtuigmaatschappij KLM, vertrekkende op 19 september 2016 vanuit Entebbe naar Rome, via een transit te Amsterdam, alsook bewijs van een boekingsbevestiging van een hotelreservering, kopieën van documenten betreffende het bedrijf van uw echtgenoot, kopieën van bankuittreksels waaruit een beschikbaar vermogen van 81 000 dollar blijkt, een huwelijksakte, alsook een certificaat vanwege de 'Uganda Investment Authority' op naam van uw echtgenoot. De Italiaanse autoriteiten deelden mee dat u en uw gezin bonafide vertoonden en de visa werden uitgereikt, en bezorgden het CGVS eveneens een kopie van de ingevulde visumaanvraagformulieren, vergezeld van pasfoto's, op naam van u, uw echtgenoot en uw kind, alsook kopieën van de eerste pagina met identiteitsgegevens van 3 Eritrese paspoorten op uw naam, de naam van uw echtgenoot en deze van uw kind. Het Eritrees paspoort op uw naam, werd afgeleverd op datum van 11 april 2013, dat van uw echtgenoot op datum van 25 juli 2013, en dat van uw zoon Y. op datum van 19 november 2015. Voorts dient vastgesteld dat in uw Eritrees paspoort vermeld staat dat u geboren werd op 1 mei 1988, alsook dat in het paspoort van uw zoon vermeld staat dat hij in Kampala geboren werd.**

U werd er tijdens het gehoor op het CGVS nogmaals aan herinnerd dat er van u verwacht wordt dat u de waarheid spreekt, dat u de waarheid dient te spreken over de manier waarop u Eritrea verliet, over uw reisweg nadien, en over de manier waarop u Oeganda verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Er

werd nogmaals aan u herhaald dat, indien u over deze zaken liegt, dit mogelijks kan leiden tot een negatieve beslissing aangaande uw asielaanvraag. U werd er nadien mee geconfronteerd dat niet geloofd wordt dat u de waarheid sprak eerder tijdens het gehoor op het CGVS, en u dat wordt gezegd om u alsnog een kans te bieden om de volledige waarheid te vertellen. U verklaarde hierop enkel dat alles wat u zei, waar was. Gevraagd of u blijft bij uw verklaring dat u nooit een Eritrees paspoort heeft gehad, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U ontkende verder dat uw zoon en uw echtgenoot ooit over een paspoort zouden hebben beschikt. U – in een poging om u er toe te brengen uit zichzelf de waarheid te spreken – erop gewezen dat het CGVS beschikt over informatie die aantoonde dat u de waarheid niet spreekt betreffende de Eritrese identiteitsdocumenten waarover u beschikt, alsook betreffende de manier waarop u Oeganda zou hebben verlaten, herhaalde u opnieuw dat alles werd geregeld door de smokkelaar. **U geconfronteerd met de kopieën van de eerste pagina's met identiteitsgegevens van de Eritrese paspoorten van u, uw echtgenoot en uw zoon, en gevraagd om uitleg, antwoordde u – allesbehalve verrast – dat dit de documenten betreffen gebruikt voor 'het proces' [uw visumaanvraag te Kampala], en dat deze documenten reeds aan u werden getoond.** U gewezen op het feit dat het Eritrese paspoorten betreffen, dat uw paspoort werd afgeleverd voorafgaand aan uw vertrek uit Eritrea, en dat er wel degelijk een paspoort is op naam van uw kind ook, en u geconfronteerd met de vaststelling dat u hierover loog, verklaarde u enkel – geenszins overtuigend – dat Eritrese paspoorten vervalst kunnen worden en u er geen had in Eritrea. U gewezen op de vaststelling dat uw Eritrees paspoort afgeleverd werd in april 2013, antwoordde u niet te weten of hij [waarmee u kennelijk doelt op de smokkelaar] de paspoorten vervalste, en voegde u eraan toe dat iemand van uw leeftijd niet vrijgesteld wordt van de dienstplicht. U gewezen op het feit dat uw zoon – in tegenstelling tot uw verklaringen – wel blijkt te beschikken over een eigen reisdocument, antwoordde u enkel dat u dacht dat uw zoon in uw reisdocumenten vermeld stond, u niet keek in het paspoort, en u het niet in handen kreeg. U gewezen op het feit dat het uw man was die de visumaanvraag deed in Kampala – en niet een of andere smokkelaar – en gevraagd waarom u hierover liegt, antwoordde u dat hij [de smokkelaar] 'misschien' zijn naam gebruikte en u er niets van weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). **U gewezen op de wel erg bizarre vaststelling dat u allesbehalve verrast bleek te zijn, wanneer u geconfronteerd werd met uw Eritrees paspoort, alsook met dat van uw echtgenoot en zoon, antwoordde u dat het u inderdaad niet verraste, daar ze deze reeds getoond zouden hebben op het eerste interview [waarmee u doelt op het gehoor bij de DVZ].** U erop gewezen dat de DVZ toen enkel in het bezit was van een visum-hit op basis van uw vingerafdrukken, en niet in het bezit was van de informatie omtrent uw paspoort, dat van uw echtgenoot en uw zoon, verklaarde u dat er u gezegd werd dat u reisde met een Eritrees paspoort. **U er nogmaals op gewezen dat de ambtenaar die u hoorde op de DVZ, toen niet wist dat u met een Eritrees paspoort reisde, ze u dat ook helemaal niet zeiden en dat ook helemaal niet blijkt uit het verslag van dat gehoor, antwoordde u herhalend, en volhardend in uw leugens, dat het er u wel werd gezegd. Dit blijkt evenwel helemaal niet uit het verslag van dit gehoor op de DVZ (zie 'Verklaring DVZ' in administratief dossier), en is voorts niet mogelijk gezien de informatie betreffende uw paspoort, alsook dat van uw echtgenoot en kind, waarmee u een visum aanvraag te Kampala, pas verkregen werd nadat uw dossier aan het CGVS werd overgedragen. De DVZ beschikte helemaal niet over deze informatie, wanneer u er gehoord werd in het kader van uw asielaanvraag, en confronteerde u geenszins met de vaststelling dat u in het bezit was van een Eritrees paspoort.**

Dat u – ter verschoning van de vaststelling dat u allesbehalve verrast was wanneer u met deze Eritrese paspoorten geconfronteerd werd – beweert dat u reeds met deze paspoorten geconfronteerd werd op de DVZ, is volledig verzonnen, en verklaart voorts uw eerdere verklaringen hieromtrent, afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS, allerminst – immers: u verklaarde – voor dat u werd geconfronteerd met het feit dat het CGVS beschikt over kopieën van uw paspoort, dat van uw echtgenoot en dat van uw kind – dat u helemaal niet wist met welk paspoort u Oeganda verliet, u de kans niet kreeg om er in te kijken, u niet eens wist van welk land dat paspoort was, noch of uw naam erin stond, noch of het uw foto was in het paspoort, alsook dat uw kind geen eigen reisdocumenten had (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Indien u tijdens het gehoor op de DVZ werkelijk geconfronteerd zou zijn [quod non] met de informatie, die pas bekomen werd door het CGVS na uw gehoor op de DVZ en na de overdracht van uw administratief dossier aan het CGVS, dan kan geenszins ingezien worden waarom u steeds verklaarde geen enkele weet te hebben omtrent de reisdocumenten die u gebruikte om een visum aan te vragen in Kampala, en waarmee u naar Europa reisde.

Het dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw paspoort en visumaanvraag te Kampala manifest leugenachtig zijn, en u met behulp van uiterst zwakke, allerminst geloofwaardige, leugenachtige en onmogelijke verklaringen, de informatie waarmee u werd geconfronteerd tijdens het gehoor op het CGVS poogt te duiden.

De manifeste leugenachtigheid van uw verklaringen hieromtrent blijkt voorts eveneens uit onderstaande vaststellingen.

U verklaarde – ter verklaring van de vaststelling dat de visumaanvraag te Kampala door uw echtgenoot ingediend werd – dat de smokkelaar zich mogelijks voordeed als zijnde uw echtgenoot, en zijn naam gebruikte (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U erop gewezen dat dit alles niet zo simpel is als u het voorstelt, men niet zomaar een andere naam kan gebruiken, en men bij visumaanvragen ook identiteitsdocumenten en andere documenten ter staving dient neer te leggen, verklaarde u er niets van te weten. Gevraagd waarom uw echtgenoot niet mee kwam met u, gezien de visa niet enkel aan u en uw zoon, maar ook aan uw echtgenoot werden toegekend, antwoordde u dat uw oom dat niet kon betalen. U gewezen op de vaststelling dat – volgens de informatie verkregen vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de visumaanvraag die uw man indiende voor hemzelf, u en uw zoon – uw man er stukken neerlegde, waaruit bleek dat hij een bedrag van 81 000 dollar beschikbaar had op zijn bankrekening, antwoordde u opnieuw er geen idee van te hebben. U verklaarde verder dat uw man naar Juba terugkeerde na uw vertrek uit Oeganda, en u geen zekerheid heeft over het geld waarover hij zou beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of uw man dan naar Oeganda reisde om er voor u, jullie kind, en zichzelf een visum aan te vragen, om daarna simpelweg naar Zuid-Soedan terug te keren, verklaarde u herhalend dat uw oom alles betaalde, en stelde u de vraag waarom uw man niet mee zou komen, indien hij werkelijk dat geld zou hebben. U erop gewezen dat dat net het punt is, en dit doet vermoeden dat uw man wel degelijk samen met u en uw zoon naar Europa reisde, verklaarde u herhalend dat uw man zou zijn meegekomen indien hij dat geld had. Het dient opgemerkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als ware uw hele reis gefinancierd door uw oom vanuit de Verenigde Staten, en praktisch geregeld door een smokkelaar. Uw verklaringen dat ‘uw oom niet kon betalen voor uw echtgenoot’, en hij daarom niet meereisde, alsook uw verklaringen dat de smokkelaar zich waarschijnlijk als uw echtgenoot uitgaf bij het aanvragen van een visum te Kampala, zijn manifest leugenachtig. Immers, uw verklaring dat uw oom niet kon betalen en uw echtgenoot daarom niet mee kon, snijdt helemaal geen hout, daar er bij de visumaanvraag te Kampala reeds een boekingsbevestiging van de heenvlucht vanuit Entebbe (Oeganda) naar Rome, via een transit te Amsterdam op 19/09/2016 alsook van een terugvlucht op 6 oktober 2016, neergelegd werd – waaruit eenvoudigweg afgeleid kan worden dat er reeds een vlucht geboekt werd, ook voor uw echtgenoot. Uw verklaring dat uw echtgenoot niet mee kon met u en uw zoon omwille van geldgebrek, slaat dan ook nergens op. Voorts blijkt uit de informatie verkregen vanwege de Italiaanse diplomatieke post te Kampala, dat uw echtgenoot zich wel degelijk in persoon aanbood aldaar. U hierop gewezen, en u geconfronteerd met de vaststelling dat u ook hierover loog, antwoordde u – allesbehalve overtuigend – dat u enkel weet dat uw oom en de smokkelaar het organiseerden en u niet weet wat uw man deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U geconfronteerd met de foto aangehecht aan het formulier ter aanvraag van een visum op naam van uw echtgenoot, bevestigde u dat de foto een foto van uw echtgenoot betreft. Gevraagd hoe het dan mogelijk is dat u niet zou weten dat uw man er ging om de visa aan te vragen, verklaarde u dat uw oom voor hem dezelfde procedure poogde te voeren als voor u. U er nogmaals op gewezen dat het uw echtgenoot zelf was, die een visumaanvraag deed voor jullie alle drie (u, uw echtgenoot en jullie zoon), bleef u volharden in uw leugens en verklaarde u dat het uw oom was. U gevraagd waarom de medewerkers van de Italiaanse ambassade te Kampala dan meedelen dat het uw echtgenoot was die de visumaanvraag indiende, verwees u opnieuw naar de mogelijkheid dat de smokkelaar zich mogelijks de identiteit van uw echtgenoot toe-eigende. U herinnerd aan de vaststelling dat u net eerdere verklaarde dat de foto, aangehecht aan het visumaanvraagformulier van uw echtgenoot, wel degelijk een foto van uw echtgenoot is (en niet van de smokkelaar), antwoordde u er geen idee van te hebben.

U verklaarde dat u aan de smokkelaar te Oeganda een foto van uzelf heeft gegeven, waarmee hij uw vertrek uit Oeganda verder regelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Later tijdens het gehoor, ter bevestiging gevraagd of de smokkelaar te Oeganda slechts één foto van u nam, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U gewezen op de vaststelling dat er twee verschillende foto's zijn – een foto op het aanvraagformulier van uw visum, alsook de foto in uw Eritrees paspoort – wijzigde u simpelweg uw verklaringen, en stelde u dat de smokkelaar twee foto's van u nam (zie gehoorverslag CGVS, p. 27).

U erop gewezen dat beide foto's – deze op het aanvraagformulier van uw visum, alsook deze in uw Eritrees paspoort – erg verschillen, dat de foto in uw Eritrees paspoort een erg grote gelijkenis vertoont met de foto op de door u neergelegde Eritrese identiteitskaart, en er overduidelijk een zekere periode verlopen moet zijn tussen het moment waarop de foto in uw Eritrees paspoort werd genomen, en het moment waarop uw foto in de Italiaanse ambassade te Kampala werd genomen, verklaarde u dan weer

dat u de foto die zich in uw paspoort bevindt, reeds meegenomen had bij uw vertrek uit Eritrea. **De wijze waarop u steeds uw verklaringen simpelweg wijzigt, naargelang de vaststellingen waarmee u geconfronteerd werd, is allesbehalve overtuigend, en bevestigt enkel verder het uiterst leugenachtige karakter van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.**

Uw verklaringen weten geenszins te overtuigen, en geven enkel blijk van het moedwillig voorliegen van de Belgische asielinstanties.

U verklaarde bij aanvang van het gehoor op het CGVS dat u geboren werd op 20 januari 1988 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U gevraagd hoe het komt dat u eerder [tijdens het gehoor op de DVZ] verklaarde geboren te zijn op 1 mei 1988 – dit werd immers zo genoteerd op basis van uw eigen verklaringen aldaar (zie 'Verklaring DVZ', p. 4, punt 4) – antwoordde u dat het daar fout genoteerd werd. U verwees ook naar uw Eritrese identiteitskaart en stelde dat u ze daar ook toonde, maar het dient echter vastgesteld dat op uw Eritrese identiteitskaart enkel uw geboortjaar – 1988 – en niet de precieze datum, vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Net voor de pauze tijdens het gehoor op het CGVS, bracht u uw geboortedatum opnieuw zelf – zonder enige aanleiding – ter sprake, en herhaalde u nogmaals dat uw geboortedatum 20 januari 1988 is (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). **Gevraagd hoe het komt dat er een andere geboortedatum genoteerd werd bij de DVZ, antwoordde u het niet te weten.** U op het einde van het gehoor op het CGVS **geconfronteerd met de vaststelling dat er in uw Eritrees paspoort ook geschreven staat dat u op 1 mei 1988 werd geboren**, dit precies dezelfde datum is als de datum die u zelf opgaf bij de DVZ, u herinnerd aan uw verklaring niet te weten hoe het komt dat er 1 mei werd genoteerd bij de DVZ, en gesteld dat het dan toch wel heel erg toevallig is dat net die datum – 1 mei 1988 – ook in uw Eritrees paspoort staat, hoewel u eerder verklaarde volledig onwetend te zijn over de reden waarom deze geboortedatum werd genoteerd op de DVZ, **verklaarde u dat u op de DVZ werd gezegd dat er in uw paspoort 1 mei als geboortedatum opgegeven staat. Er dient opnieuw verwezen naar de hierboven reeds gemaakte vaststelling dat de DVZ helemaal niet op de hoogte was van het bestaan van uw Eritrees paspoort wanneer ze u hoorden in het kader van uw asielaanvraag, alsook aan uw eerdere verklaring dat u helemaal niet weet hoe het komt dat er op de DVZ '1 mei' werd genoteerd als uw geboortedatum. Uw verklaring dat u met de geboortedatum in uw paspoort geconfronteerd werd op de DVZ, zijn dan ook manifest leugenachtig.**

Op basis van het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan enkel worden geconcludeerd dat u opzettelijk de Belgische asielinstanties poogt voor te liegen en op te lichten, en dat u wel degelijk beschikt over een Eritrees paspoort – een feit dat u overduidelijk verborgen wou houden voor de Belgische asielinstanties – afgeleverd op datum van 11 april 2013. U verklaarde Eritrea verlaten te hebben op 29 juni 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p. 18) – 2,5 maanden nadat er u een paspoort werd afgeleverd. Voorts blijkt dat uw echtgenoot eveneens beschikt over een Eritrees paspoort, dat uw zoon blijkbaar in Kampala – en niet in Zuid-Soedan – geboren werd, alsook dat uw echtgenoot een bedrijf heeft in Oeganda. Deze gegevens plaatsen verder grote vraagtekens bij uw beweringen dat u lange tijd in Zuid-Soedan gewoond zou hebben, voorafgaand aan uw binnenkomst in Oeganda. **Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas, en het door u geopperde illegale vertrek uit Eritrea. Dit verklaart dan ook meteen uw bijzonder karige en geenszins overtuigende verklaringen omtrent de wijze waarop u Eritrea beweerdelijk verlaten zou hebben, verklaringen die vooral getuigen van een grote onwetendheid.** Zoals hierboven reeds aangehaald, wist u niet aan te geven hoe uw oom vanuit de Verenigde Staten een smokkelaar wist te contacteren die u Eritrea kon helpen verlaten, zou u zich op geen enkel moment afgevraagd hebben wat u zou zeggen in het geval u gecontroleerd zou worden op weg naar de Eritrees-Soedanese grens, wist u niet aan te geven waar u passeerde tussen de stad Tesseney en de Soedanese grens, en wist u niet – zelfs niet bij benadering – aan te geven hoelang de rit van Kassala naar Khartoem duurde. **Deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat er u een Eritrees paspoort afgeleverd werd 2,5 maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Eritrea, laten enkel toe te concluderen dat u Eritrea geenszins illegaal verliet, en u er wel degelijk over een paspoort beschikte – hetgeen u, zoals uitvoerig gemotiveerd, angstvallig poogde te verbergen.**

Zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, alsook uit uw eigen verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15), worden Eritrese paspoorten niet uitgereikt aan personen die nog dienstplichtig zijn.

De vaststelling dat er u een Eritrees paspoort afgeleverd werd voorafgaand aan uw vertrek uit Eritrea – alsook gegeven de vaststelling dat al uw verklaringen omtrent dit paspoort en de visumaanvraag die u te Kampala deed met als reisdocument dit paspoort, manifest leugenachtig zijn – kan er enkel geconcludeerd worden dat er u op 11 april 2013 een paspoort gegeven werd te Eritrea, hetgeen aangeeft dat u niet langer dienstplichtig was op dat moment.

Deze vaststellingen doen ook volledig afbreuk aan uw integrale asielrelaas, en aan alle van de door u beweerde feiten van vervolging, die u ondergaan zou hebben voorafgaand aan uw vertrek uit Eritrea. Immers, de vaststelling dat er u een paspoort werd afgeleverd, alsook de vaststelling dat u dit gegeven angstvallig poogt te verbergen, doet volledig afbreuk aan uw beweringen dat u nog steeds dienstplichtig was in Eritrea, u een opdracht geweigerd zou hebben als werknemer van het ministerie van informatie (in het kader van uw beweerde dienstplicht) en dat men u plande te arresteren in Eritrea.

Voorts heeft u evenmin aannemelijk weten te maken dat er, in geval van terugkeer naar Eritrea, in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen. Immers, uit het bovenstaande kan enkel besloten worden dat u loog over het feit dat u in het bezit bent van een Eritrees paspoort, en er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering als ware u nog steeds dienstplichtig wanneer u Eritrea verliet, noch aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Eritrea beweerdelijk illegaal zou hebben verlaten. U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat u, noch uw zoon, een vrees in de zin van de Conventie van Genève zou koesteren in het geval u naar Eritrea zou terugkeren, noch dat u er het risico zou lopen ernstige schade te lijden. Gezien uw zoon geboren werd op 2 maart 2015, en hij op heden slechts twee jaar oud is, dienst vastgesteld dat deze geenszins de leeftijd heeft bereikt waarop hij dienstplichtig zou zijn in Eritrea, noch heeft uw zoon ooit Eritrea op een illegale wijze verlaten.

U legde enkel uw Eritrese identiteitskaart neer ter ondersteuning van de door u beweerde identiteit en nationaliteit. Aan deze wordt als dusdanig niet getwijfeld. Uw Eritrees paspoort, dat u zelf niet neerlegde, en waarvan er een kopie van de eerste pagina met identiteitsgegevens werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd hierboven uitgebreid besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 8 april 2017 een schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over voorgaande artikelen, over de bewijslast, over het onderzoek en de beoordeling van de asielaanvraag, over de “actieve samenwerkingsplicht” van de commissaris-generaal en over “de vaststelling van een EVRM-*risico*”.

Verzoekster klaagt aan dat de bestreden beslissing zich baseert “op de door het CGVS beweerde tegenstrijdigheden over haar reisweg en reisdocumenten”, terwijl de commissaris-generaal “haar problematiek in Eritrea” geenszins analyseert en geen mensenrechtenrapporten verifieert “om de problematiek te analyseren en vast te stellen”. Zij meent dat “op zijn minst [moet] worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn”.

Volgens verzoekster werd “geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is”. Zij stelt dat zij “de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn”, dat zij “uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten” en dat “van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst”.

Verzoekster citeert uit “United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Eritrea 17 August 2011” en “European Union: European Asylum Support Office (EASO) EASO Country of Origin Information Report. Eritrea National service and illegal exit, November 2016”, waaruit zij besluit dat zij “in geval van terugkeer naar Eritrea geconfronteerd zal worden met arrestatie, detentie, mishandeling, foltering en eventueel de dood”, dat “zij zal zich bevinden in overbevolkte en onhygiënische

omstandigheden" terwijl zij "een kind heeft van 2 jaar en zwanger is", dat het moeilijk is "om Eritrea legaal te kunnen verlaten waarbij allerhande documenten benodigd zijn", dat "om een uitreisvisa te kunnen krijgen moeten Eritreers aantonen dat zij hun nationale dienst hebben volbracht", maar dat "vrouwen onder de dertig kunnen doorgaans geen uitreisvisum krijgen" en "er in de praktijk geen tijdslimiet [staat] op de nationale dienst in Eritrea waardoor er bijna legale buitenkomst mogelijk is uit Eritrea", dat "als afgewezen asielzoekers wordt men beschouwd als het hebben overtreden van de Eritrese wetten" en dat "het land illegaal verlaten strafbaar" is.

Zij herhaalt dat haar hele vlucht geregeld werd door een smokkelaar, dat zij "niet op de hoogte is van alle reismodaliteiten en details en administratieve aangelegenheden over haar reisweg", maar dat "dit geenszins verband houdt met de vrees die zij koestert in Eritrea (en Soedan)". De tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal is volgens haar niet relevant omdat "alles werd immers geregeld door de smokkelaar" en omdat "het DVZ interview een voorbereidend interview en geen doorslaggevend interview voor de beoordeling van het al dan niet toekennen van een asielaanvraag [betreft]". Zij meent dat het haar evenmin verweten kan worden dat zij bepaalde details zoals de reisduur tussen Kassala en Khartoem niet kende.

Zij legt uit dat zij in 2013 in Eritrea in nationale dienst was en dus geen paspoort kon krijgen. Volgens haar was de enige manier om te verklaren dat ze dus wel een paspoort heeft gekregen "is dat het zoals ze uitlegde een vals moet betreffen". Waar de paspoorten van haar en haar echtgenoot zouden dateren van 2013 stelt zij dat zij toen geen gezamenlijk paspoort zou hebben kunnen krijgen "nu zij elkaar op dat moment nog niet gehuwd waren en haar zoon was op dat moment nog niet geboren". Zij benadrukt dat zij "geheel onwetend was hoe de smokkelaar de benodigde documenten regelde en vervalste en zij kreeg daarenboven geen inzage in de reisdocumenten/paspoorten kreeg en waarbij de smokkelaar zich uitgaf voor haar man wat plausibel is gezien de Afrikaanse context waar corruptie de bovenhand heeft". Zij voert aan dat "mocht haar echtgenoot middelen hebben gehad dan was hij vanzelfsprekend meegerisd wat echter niet het geval was en waardoor het bestaan van een vermogen van 81000 euro niet kan worden aangewend ten laste van verzoeker nu haar man niet over een dergelijk vermogen beschikt".

Zij besluit dat zij "enkel het land op illegale wijze kon zijn uitgereisd" gezien "het bijna onmogelijk is om Eritrea legaal te kunnen verlaten aangezien er allerhande documenten benodigd zijn waarover verzoeker niet kon beschikken en om een uitreisvisa te kunnen krijgen moeten Eritreers aantonen dat zij hun nationale dienst hebben volbracht, wat niet het geval kon zijn nu vrouwen onder de dertig (zoals verzoeker) geen uitreisvisum kunnen krijgen en er geen tijdslimiet op de nationale dienst in Eritrea staat waardoor er geen legale buitenkomst mogelijk is uit Eritrea".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij haar zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea omwille van problemen tijdens haar dienstplicht. Verzoekster beweerde dat zij omwille van de problemen tijdens haar dienstplicht in Eritrea naar Soedan reisde met de hulp van een smokkelaar die werd ingeschakeld door haar oom, dat zij in Juba, Soedan haar echtgenoot leerde kennen en daar samen een zoon kregen, dat zij Soedan verliet toen het geweld in Zuid-Soedan in juli 2016 oplaaide, dat zij hierdoor samen met haar zoon naar Oeganda is gegaan en dat een smokkelaar, opnieuw gecontacteerd door haar oom, vanuit Oeganda hun illegale vlucht naar Europa regelde, waarbij zij gebruik maakte van een vals paspoort waarop ook haar zoon vermeld stond. Zij gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en in haar verzoekschrift aan dat zij nooit over een (authentiek) paspoort beschikte (*“Nee, ze zouden het me niet geven. Het is erg moeilijk een paspoort te krijgen. Omdat ik nationale dienst deed, ik kon het niet krijgen. Mensen die het kunnen krijgen, dat is iemand die ontslaan is uit nationale dienst, ofwel boven de 40.”*; gehoor, p. 15) en verklaarde tijdens haar gehoor dat haar echtgenoot en zontje nooit een (authentiek of vals) paspoort hadden (gehoor, p. 26).

2.4. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeksters echtgenoot op 1 augustus 2016 een visumaanvraag indiende bij de Italiaanse ambassade te Kampala, Oeganda, voor hemzelf, voor verzoekster en voor hun kind, waarbij hij in persoon verscheen. Voor deze visumaanvraag werd er een bewijs neergelegd van de geboekte vliegtuigreis met de vliegtuigmaatschappij KLM, vertrekkende op 19 september 2016 vanuit Entebbe naar Rome via een transit te Amsterdam, van een boekingsbevestiging van een hotelreservering en van een terugvlucht op 6 oktober 2016, alsook documenten aangaande het bedrijf van verzoeksters echtgenoot, bankuittreksels waaruit een beschikbaar vermogen van 81 000 dollar blijkt, een huwelijksakte, een certificaat vanwege de *“Uganda Investment Authority”* op naam van haar echtgenoot en drie Eritrese paspoorten van de echtgenoot, van verzoekster en van hun kind. Het paspoort op verzoeksters naam werd afgeleverd op 11 april 2013, vermeldt een geboortedatum van 1 mei 1988, terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde geboren te zijn op 20 januari 1988, en bevat een andere (oudere) foto dan die op de visumaanvraag. Het paspoort van haar echtgenoot werd afgeleverd op 25 juli 2013 en bevat een foto waarvan verzoekster bevestigt dat het haar echtgenoot betreft, maar waarvan zij niet wist hoe de smokkelaar hieraan zou gekomen zijn (gehoor, p. 30), wat alleszins niet verenigbaar is met haar verklaringen dat de smokkelaar zich mogelijk als haar echtgenoot zou hebben voorgedaan (gehoor, p. 27). Het paspoort van hun zoon Y., ten slotte, werd afgeleverd op 19 november 2015 en geeft aan dat hij in Kampala geboren werd, in tegenstelling tot verzoeksters beweringen dat hij in Soedan geboren werd. Verzoeksters woorden worden dan ook tegengesproken door de objectieve informatie in het administratief dossier die verzoekster en haar echtgenoot zelf hebben neergelegd bij de Italiaanse ambassade te Kampala.

2.5. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster *“enkel het land op illegale wijze kon zijn uitgereisd”* gezien *“het bijna onmogelijk is om Eritrea legaal te kunnen verlaten aangezien er allerhande documenten benodigd zijn waarover verzoeker niet kon beschikken en om een uitreisvisa te kunnen krijgen moeten Eritreers aantonen dat zij hun nationale dienst hebben volbracht, wat niet het geval kon zijn nu vrouwen onder de dertig (zoals verzoeker) geen uitreisvisum kunnen krijgen en er geen tijdslimiet op de nationale dienst in Eritrea staat waardoor er geen legale buitenkomst mogelijk is uit Eritrea”* - waarvoor zij verwijst naar *“European Union: European Asylum Support Office (EASO) EASO Country of Origin Information Report. Eritrea National service and illegal exit, November 2016”* -, dat zij in 2013 geen gezamenlijk paspoort zou hebben kunnen krijgen *“nu zij elkaar op dat moment nog niet gehuwd waren en haar zoon was op dat moment nog niet geboren”* en dat *“mocht haar echtgenoot middelen*

hebben gehad dan was hij vanzelfsprekend meegerisd wat echter niet het geval was en waardoor het bestaan van een vermogen van 81000 euro niet kan worden aangewend ten laste van verzoeker nu haar man niet over een dergelijk vermogen beschikt, en zij aldus blijft vastgehouden aan haar versie van de feiten, met name een illegaal vertrek met een vals paspoort, allemaal geregeld door de smokkelaar, merkt de Raad op dat deze verklaringen over haar illegale reis op zich reeds onaannemelijk en incoherent zijn.

2.6. Zo bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over de door haar ondernomen vlucht en over de gebruikte reisdocumenten. Zij wist niet aan te geven hoe haar oom vanuit de Verenigde Staten een smokkelaar wist te contacteren die haar Eritrea kon helpen verlaten (gehoor, p. 18), zou zich op geen enkel moment afgevraagd hebben wat zij moest zeggen in het geval zij gecontroleerd zou worden op weg naar de Eritrees-Soedanese grens en werd hierover kennelijk ook niet geïnformeerd door de smokkelaar (gehoor, p. 19), wist niet aan te geven waar zij passeerde tussen de stad Tessenei en de Soedanese grens (gehoor, p. 20), kon niet eens bij benadering aangeven hoe lang de rit van Kassala naar Khartoem duurde (gehoor, p. 20). Aldus kan duidelijk blijken dat verzoekster niet over land deze route heeft genomen. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster in Zuid-Soedan heeft verbleven. Er kan niet worden vastgesteld of verzoekster dan per vliegtuig naar Kampala is gereisd nu verzoekster weigert haar paspoort en dat van haar kind neer te leggen. Hoe dan ook haar illegale uitreis uit Eritrea is ongeloofwaardig. Dit betekent op zich reeds dat verzoekster niet in de negatieve aandacht stond van haar overheid.

2.7. Verzoekster faalt niet enkel zwaar in haar medewerkingsplicht ze liegt aanhoudend over alle elementen van haar asielrelaas. Zo ontkent ze te weten bij welke ambassade in Oeganda een visum werd aangevraagd, beweerdelijk door de smokkelaar (gehoor, p. 23-24) maar in feite door haarzelf en haar echtgenoot (zie visumdossier). Verzoekster herinnerde zich beweerdelijk niet met welke luchtvaartmaatschappij zij Oeganda verliet (gehoor, p. 24) of waar dit vliegtuig uiteindelijk landde (gehoor, p. 24-25) en bleek onwetend over de naam, de nationaliteit en de foto op het door haar gebruikte paspoort (gehoor, p. 24) terwijl het haar eigen paspoort betrof (zie visumdossier).

2.8. Verzoekster stelt *“dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn”*, dat zij *“uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten”*, dat *“van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst”*, dat zij *“niet op de hoogte is van alle reismodaliteiten en details en administratieve aangelegenheden over haar reisweg”*, maar dat *“dit geenszins verband houdt met de vrees die zij koestert in Eritrea (en Soedan)”*, en dat het haar niet verweten kan worden dat zij bepaalde details zoals reisduur tussen Kassala en Khartoem niet kende. Echter de reisweg kan wel een betekenisvol element zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag en onder meer nuttige informatie bieden over het illegaal of legaal vertrek duiden, het bezit van een nationaal paspoort en het tijdstip van vertrek. Hoe dan ook kan verzoekster bezwaarlijk menen dat ze kan liegen over een reisweg omdat *“dit geenszins verband houdt met de vrees die zij koestert in Eritrea (en Soedan)”*. Immers de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over alle elementen van de asielaanvraag inclusief de door hem afgelegde reisroute. Van verzoekster kan dan ook wel degelijk verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Ook indien haar versie van de feiten gevolgd zou worden, dan is een dergelijke reis met smokkelaar immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's voor verzoekster die zwanger was, voor haar zoontje dat meereisde en voor de smokkelaar.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het CGVS-verhoor aanhoudend geweest werd op de plicht de waarheid te zeggen en bovendien werd haar reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd over informatie te beschikken over haar reis naar België. Echter verzoeker volhardt in valse verklaringen die bovendien ook nog tegenstrijdige zijn over (de organisatie) van haar vlucht.

Zo verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij niet binnenging in de ambassade in Oeganda, maar dat de smokkelaar haar naar een ambassade bracht, zij buiten bleef aan de ambassade en de smokkelaar alles regelde (verklaring DVZ, vraag 29), terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat ze de ambassade wel binnenging omdat de mensen haar wilden zien en haar vingerafdrukken werden genomen (*“Hij bracht me, de mensen in ambassade wilden me zien. Dan vertrokken we weer. [...] Ze vroegen me niets. Wanneer ik aankwam, ze zeiden mijn hand op een plek*

te leggen, ik dacht dat het was als een soort hekken.”; gehoor, p. 23). Voorts stelde verzoekster aanvankelijk meermaals dat de smokkelaar te Oeganda slechts één foto van haar nam (gehoor, p. 27), om dan na confrontatie met de twee verschillende foto's (op het aanvraagformulier voor het visum en het Eritrees paspoort) plots te beweren dat de smokkelaars twee foto's van haar nam (gehoor, p. 28). Ten slotte blijkt dat verzoekster geenszins een smokkelaar heeft ingeschakeld maar dat ze met haar man haar reis op normale wijze heeft geboekt en met de nodige documenten een visum op de Italiaanse ambassade heeft verkregen. Verzoekster kwam niet uit Eritrea maar was met haar man gevestigd in Kampala waar hij nog steeds verblijft en een succesvolle zaak uitbaat.

2.10. De stelling in het verzoekschrift dat “*het DVZ interview een voorbereidend interview en geen doorslaggevend interview voor de beoordeling van het al dan niet toekennen van een asielaanvraag [betreft]*” kan de incoherentie aangaande de ambassade niet verschonen, gezien van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.11. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangeklaagd dat “*geen rekening gehouden [werd] met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is*”, stelt de Raad dat verzoekster geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij aan psychologische problemen lijdt. Verzoekster toont overigens geenszins aan dat zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden verwarring en beweerde –maar niet aangetoonde- trauma's van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Waar kan worden aangenomen dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag net blijkt dat verzoekster de vragen goed begreep en dat zij zelfs haar verklaringen bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en zij met concrete informatie uit haar visumdossier wordt geconfronteerd, wat op een duidelijke alertheid wijst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een nuchtere vrouw is en de beweerdelijke psychologische moeilijkheden verhinderden verzoekster niet om bij de aanvang van haar asielaanvraag bewust een onjuiste voorstelling van de feiten gegeven en dit vol te houden, soms niettegenstaande tegengestelde objectieve informatie.

2.12. Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoekster op 11 april 2013 een Eritrees paspoort kreeg, waarmee zij legaal het land verliet, wat volgens de informatie in het administratief dossier, de geciteerde informatie in het verzoekschrift en de verklaringen van verzoekster betekent dat zij op dat moment niet meer dienstplichtig was en zij -noch haar echtgenoot- ook niet om andere redenen in de negatieve belangstelling stonden van haar nationale autoriteiten. Bijgevolg zijn verzoeksters verklaringen over de problemen die zij tot in juni 2013 ondervond bij het uitvoeren van haar dienstplicht niet waarachtig. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift meent dat “*op zijn minst [moet] worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn*”, in tegendeel haar Eritrees paspoort bewijst anders.

2.13. De citaten in het verzoekschrift uit “*European Union: European Asylum Support Office (EASO) EASO Country of Origin Information Report. Eritrea National service and illegal exit, November 2016*”, aangaande de problemen die terugkerende Eritreeërs kunnen kennen indien zij illegaal vertrokken, zijn niet dienstig gezien verzoekster over een legaal Eritrees paspoort beschikt en dus legaal haar land uit kon. Dat verzoekster geen problemen heeft met haar autoriteiten kan ook blijken uit haar handelwijze om voor haar zoon geboren in Kampala geldige Eritrese identiteitsdocumenten te verkrijgen. Verzoekster heeft ofwel via de Eritrese ambassade voor haar zoon een paspoort aangevraagd ofwel in 2015 in Eritrea zelf bij het “*Department of Immigration and Nationality*” dit paspoort verkregen waarbij ze dus naar haar land zou teruggekeerd zijn. Hoe dan ook kan slechts blijken dat de Eritrese autoriteiten deze aanvraag hebben ingewilligd. Verzoekster laat ook na haar volledige paspoort neer te leggen. De vaststelling dat verzoekster geen problemen meldt inzake deze paspoortprocedure bevestigt opnieuw dat ze geen problemen had met de Ethiopische overheid - die het paspoort hebben uitgereikt – noch met Eritrese ambassade.

2.14. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar “*United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Eritrea 17 August 2011*”, over problemen die gedwongen teruggekeerde Eritreeërs zouden hebben gekend, merkt de Raad op dat dit rapport verwijst naar vaststellingen van “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Eritrea*”

van april 2009, omtrent een beperkt aantal individuen die toen bij terugkeer problemen zouden hebben gehad. Niet enkel wordt de actualiteit van deze informatie niet aangetoond bovendien is deze niet van toepassing op verzoekster die uit Kampala komt waar ze met haar man gevestigd was. Verzoeksters Eritrese nationaliteit wordt niet betwist doch verzoekster behoort tot de Eritrese diaspora die zich met geldige nationale documenten in Oeganda gevestigd heeft waar verzoeksters echtgenoot een immobiënkantoor heeft. Zoals hoger gesteld kan hieruit enkel blijken dat verzoekster geen problemen heeft met haar overheid en ze tezamen met haar gezin dus vrij is in en uit het land te reizen.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.19. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK